

JENNEFER MELLINK

**BREEK
PUNT**

DE FONTEIN

VRIJDAG 16 MEI

OOGGETUIGE 1

Twee schoten. Ze dreunen na in mijn oren en laten een angstaanjagende echo weergalmen. Ik krimp ineen. Maak me zo klein mogelijk. Ik durf bijna niet te ademen. We hadden gymles toen de hel losbarstte. Het drong niet meteen tot me door wat er aan de hand was. Ik hoorde knallen, gevolgd door gegil. Sommige klasgenoten renden via de nooduitgang het gymlokaal uit. Ik stond verstijfd van angst en kon me nog net achter de springkast verstoppen.

PANG.

Weer een schot. Een schelle piep vult de stilte in mijn hoofd. Ik druk mijn handen op mijn oren. Was dit schot dichterbij? Oorverdovend gekrijs klinkt om me heen. Een complete chaos. Het komt vanuit de kleedkamers. De gymzaal lijkt verder verlaten. Mijn hart lijkt inmiddels uit mijn borstkas te exploderen. Onder mijn hoofddoek voelt het als een sauna. Zweet parelt over mijn voorhoofd.

‘Samira,’ sist iemand verderop. Ik kijk achterom. Het is Noah. Hij heeft zich achter een stapel gymmatten

verscholen. Zijn gezicht is rood en zijn ogen betraand. Ik gebaar hem dat hij stil moet zijn.

'De schoten klinken dichterbij, hij komt dichterbij,' fluistert Noah. Mijn keel brandt, maar slikken lukt niet. Ik richt mijn blik weer op de gymzaal. Iemand heeft vast al de politie gebeld. Die zullen hier zo zijn, stel ik mezelf gerust.

Mijn telefoon ligt in de kleedkamer. Ik durf er nu niet naartoe te gaan.

PANG. PANG. PANG.

Een gil. Daarna ijzige stilte. Voetstappen. In de jongenskleedkamer? Ze klinken hol en koud. Langzaam, doordacht. Het is de schutter. Hij weet dat we in de val zitten. Mijn hart klopt nu zo luid dat ik bang ben dat hij het kan horen.

1.

FINN

‘Als jij gewoon op tijd thuis was geweest, dan was het vlees niet zo doorbakken. En dan waren de groenten nog te eten,’ sneert mijn moeder. Haar ogen staan fel.

‘Ik stond in de file!’ hapt mijn vader terug. Hij prikt met zijn vork in zijn hamburger. Zijn mondhoeken staan omlaag.

‘Je staat elke dag in de file. Vertrek dan wat eerder. Je weet dat ik om zes uur het eten klaar heb staan,’ zegt mijn moeder boos.

Zo gaat het er de laatste tijd bijna dagelijks aan toe. Pa en ma maken steeds ruzie. Mijn zusje Denise en ik houden onze lippen stijf op elkaar, zwijgend eten we onze borden leeg. Ik kijk vanonder mijn wimpers naar haar. Ze kauwt als een robot op haar vlees. Snijdt een stukje van haar hamburger af en herhaalt diezelfde handeling. Niemand aan deze tafel geniet van het eten dat voor ons ligt. Bijzonder

is het ook niet. Mijn moeder is geen sterrenkok.

‘Weet je wat? Ik hoef niet meer. Ik heb er genoeg van!’ Mijn vader staat op en beent de woonkamer uit alsof hij een vliegtuig moet halen.

‘Ja, loop maar weer weg! Dat doen slappelingen!’ tiert mijn moeder erachteraan. Ze heeft haar vork vast en zwaait met haar arm door de lucht. Het geluid van de haldeur die wordt dichtgesmeten, galmt na in mijn oren. Denise kauwt gewoon door op haar vlees alsof ze niets hoort. Ze kijkt stoïcijns voor zich uit. Mijn moeder schudt driftig haar hoofd. Ik stop een gebakken aardappeltje in mijn mond en maal het harde ding krakend fijn.

‘Hopelijk word jij niet zo’n zwakkeling,’ zegt mijn moeder tegen niemand in het bijzonder. Ik vermoed dat ze het tegen mij heeft.

Ze kijkt me een ogenblik aan. Haar blik vervuld met haat. Niet voor mij bedoeld, neem ik aan. Ik besluit te zwijgen. Als ik iets zeg, zal het de situatie alleen maar verergeren. Ze kookt nog van woede.

Dit is iets van de laatste weken. Ik weet niet wat er is voorgevallen, maar het lijkt of mijn ouders elkaars bloed wel kunnen drinken. Als ik ’s morgens wakker word is de bank beslapen. Mijn vader neemt niet eens meer de moeite om het te verbergen en de slaapzak op te ruimen.

Ik weet niet hoelang het nog duurt tot ze uit elkaar gaan. Ik geef ze nog geen maand. Volgens

mijn beste maat Isaac blijven ze bij elkaar vanwege ons. Hun kinderen. Zo gaat dat, zei hij.

Maar ik hoorde ze laatst tegen elkaar zeggen dat ma nergens anders kan wonen. Het gaat ze dus om het huis. Om geld. Ik weet niet of dat beter of slechter is dan wanneer het om ons zou gaan. Ik weet ook niet goed wat ik ervan moet vinden allemaal. Mijn ouders praten er met ons niet over.

‘Het is ingewikkeld,’ mompelt mijn moeder als ik ernaar vraag. Ze probeert Denise wel een beetje op te beuren, want die is erg teruggetrokken en verdrietig de laatste tijd. Ze is ook pas negen jaar. Maar een zak patat eten in de stad of een nieuwe trui maakt niet opeens alles goed.

Laatst zocht ik mijn zusje op in haar kamer om erover te praten, maar ze zei dat ze er geen zin in had. Haar blik bleef op de televisie gericht. Ze deed me denken aan mam.

Mijn vader laat er al helemaal niks over los. ‘Nooit aan een vrouw beginnen, zoon,’ schampert hij dan, terwijl hij me ernstig aankijkt.

Mijn moeder is opgestaan om de tafel af te ruimen. Met grote, woeste passen loopt ze heen en weer. Bestek valt op de grond. Mopperend pakt ze het op.

Denise heeft haar bord ondertussen ook leeg. Ze kijkt me aan met haar grote bruine ogen. Wat een ellende, lijkt ze te denken. Maar ik heb geen

idee wat er precies in dat koppie van haar omgaat.

‘Mag ik van tafel?’ vraagt ze voorzichtig.

‘Ja, schat, dat mag. Breng de lege glazen nog even, alsjeblieft.’ Mijn moeder staat met haar rug naar ons toe. Ze draagt een loszittend lichtgrijs huispak met daaroverheen een keukenschort. Aan de voorkant van dat schort is een afbeelding te zien van een sexy vrouwenlichaam. Dat schort kreeg ze vorig jaar voor haar verjaardag van mijn vader met nog wat andere onzinnige cadeaus. ‘Mocht je willen dat ik zo’n lijf had,’ grapte ze toen, maar haar blik stond neutraal.

Aan de achterkant van het schort zit een slordige knoop. Haar voeten worden ontsierd door opzich-tige roze sloffen met een randje nepbont.

‘Finn, het is jouw beurt om de vaatwasser in te ruimen,’ zegt mijn moeder terwijl ze de woonkamer uitloopt zonder mij aan te kijken. Ik zucht en sta op. Shit, de vaatwasmachine staat nog vol schone vaat. Met tegenzin ruim ik het apparaat uit en weer in.

Dan pak ik een glas cola en loop naar boven. In mijn kamer start ik mijn computer op. Tijd om te ontspannen. Tijd om te praten met mensen die ik wel begrijp.

2.

ISAAC

‘Heer, dank U voor dit voedsel. Zegen het en geef ons kracht. Amen,’ zegt mijn vader. Zijn stem is laag en streng. ‘Amen,’ herhalen mijn moeder, broertje en ik in koor.

‘Dat het jullie mag smaken,’ vervolgt mijn vader dan, waarna hij zijn katoenen servet uitvouwt en over zijn schoot drapeert. Het zijn vaste gewoontes die ik kan dromen.

De eerste minuten eten we in stilte. Het enige geluid is het tikken van bestek op onze borden.

Mijn moeder doorbreekt de stilte. ‘De kerk zoekt voor volgende week maandag- en woensdagavond jongeren die komen helpen. Kunnen jullie dan?’ Ze kijkt mij en mijn broertje Arjan om de beurt aan. Arjan haalt zijn schouders op.

Ik begin lichtjes tegen te sputteren. ‘Finn had me gevraagd om maandagavond met hem mee te gaan...’ bluf ik.

Pap stopt met kauwen. Zijn blik glijdt naar me toe. ‘Gods werk gaat altijd voor, jongen,’ zegt hij beslist. Mijn keel wordt droog. Ik weet dat ertegen ingaan zinloos is.

Mijn moeder schraapt haar keel. ‘We hebben het er nog over, jongens. Hoe was het vandaag op school, Isaac? Ging je geschiedenis-toets goed?’ vraagt ze.

‘Jawel,’ mompel ik.

‘Goed zo, ik verwacht minstens een acht,’ zegt ze tussen de hapen door.

Yeah right. Eerder een vier. Ik gooi het gauw weer op een ander onderwerp.

‘Heerlijke burrito’s,’ is het enige wat ik zo snel weet te verzinnen.

‘Een beetje van mij en een beetje van Knorr,’ zegt mam lachend. Arjan lijkt er minder van te genieten. Hij is veertien en lust nog steeds geen groenten. Alleen het kaaslaagje heeft hij eraf geschraapt. Met zijn vork prikt hij de kip ertussenuit.

‘Ik ga vanavond naar Finn, goed?’ vraag ik.

‘Je stelt de vraag verkeerd, jongen,’ antwoordt mijn vader. Hij doet het voor: “‘Is het goed als ik vanavond naar Finn ga?’” Dat klinkt al stukken beter.’

Ik hum. Hij verdraait alleen wat woorden.

Vragend kijk ik hem aan, maar hij reageert niet. Zijn ogen boren door de mijne. Irritatie vervult

zijn blik. Ik weet wat hij van mij verwacht.

‘Pap, is het goed als ik vanavond naar Finn ga?’ vraag ik zoals het me is opgedragen.

‘Als jij je huiswerk afhebt, is dat goed, Isaac. Om negen uur ben je thuis.’ Hij stopt een grote hap in zijn mond en wendt zich weer tot mam. Einde discussie. Het liefst ga ik ertegenin. Ik ben morgen de eerste twee uur vrij, dus ik kan best later thuiskomen. Maar dat gaat toch niet gebeuren. Mam en Arjan hebben het over een nieuwe bioscoopfilm waar ze samen naartoe willen. Pap vindt de film niet geschikt voor veertienjarigen. Ik zeg dat ik er graag met Finn naartoe wil. Pap gaat er niet eens tegenin, terwijl wij pas zestien zijn. Volgens mij is de film voor achttien jaar en ouder.

Als we allemaal onze borden leeg hebben, danken we de Heer nogmaals voor deze maaltijd. Arjan heeft zijn groenten in zijn servet verstoppt. Als hij zo zijn bord naar het aanrecht brengt, gooit hij het in de prullenbak. Ik kan me niet voorstellen dat mijn ouders dat niet doorhebben.

We wachten nu nog op een seintje. Mam heeft haar handen op haar schoot in elkaar gevouwen. Ze staart naar haar lege bord. Arjan trommelt met zijn vingers op tafel.

Pap recht zijn rug. ‘Jullie mogen van tafel.’ Dat is het teken. Het geschuif van onze stoelen over de vloer kondigt het begin van de avond aan.

‘Yo, gozer,’ zeg ik als ik de slaapkamer van Finn binnenloop. Hij zit achter zijn computer en reageert niet. Het is donker in zijn kamer. Het enige aanwezige licht komt van zijn scherm en zijn chille computerkast waar allerlei gekleurde lampjes in flikkeren. Nu pas zie ik dat hij een koptelefoon opheeft. Ik tik hem op zijn schouder, waarna hij omhoogveert.

‘Dude, ik schrik me kapot!’ Hij trekt de koptelefoon van zijn hoofd en minimaliseert de webpagina die hij open had staan.

‘Je moeder liet me binnen. Was je soms porno aan het kijken?’ vraag ik grinnikend.

‘Gast,’ is het enige wat hij zegt. Een flauwe lach verschijnt op zijn gezicht. Hij doet een lamp aan. Finns kamer is deels gevuld met Funko-poppen die me vanuit een lage vakkenkast allemaal aankijken. Aan de muur hangen een paar posters van gamehelden in zwarte lijsten. Een grote plant neemt een hele hoek in beslag.

‘Wat wil je drinken?’ vraagt hij dan.

‘Doe ook maar cola,’ zeg ik, mijn blik op zijn glas gericht. Finn staat op en gaat drinken halen. Zijn voetstappen roffelen op de trap. Ik loop naar zijn computer en haal het scherm dat hij open had staan omhoog. Het is iets wat ik niet ken. Het lijkt wel een chatroom. Ik scrol wat door de tekst.

WarOfTheWorld: We moeten opkomen voor ons volk. Niemand in Den Haag doet dat voor ons!

ExtremeDiddy: En de media liegen. Ze proberen ons zwak te houden!

WarOfTheWorld: Precies. We moeten vechten voor ons bloed. Als wij dat niet doen, doet niemand het.

[Bekijk het volgende filmpje: 'Zij willen dat wij verdwijnen']

Ik klik op play, dim direct het geluid en zie beelden van militairen. Ik voel me verdoofd. Wat de fuck is dit? Houdt Finn zich hier nog steeds mee bezig?

Ik hoor hem naar boven lopen. Snel stop ik het filmpje, zet het geluid aan en minimaliseer de pagina weer.

Met een serene glimlach op zijn gezicht loopt hij op me af.

'Kijk 's,' zegt hij als hij mij mijn glas overhandigt. Daarna gooit hij een zak paprikachips op zijn bed.

'Thanks, man.'

Finn gaat op zijn bed zitten. 'Wat een dag,' verzucht hij. Hij laat zich achterover zakken in de kussens.

3.

NOOR

Waarom negeert Finn mijn appjes? Hij leest ze niet eens. Twee grijze vinkjes. Ze zijn wel aangekomen. Ik heb hem gisteravond voor het laatst geappt.

Gisteren na schooltijd hebben we ruzie gehad. Ik liep een stuk met hem mee naar huis in de veronderstelling dat we samen in zijn kamer zouden chillen. Maar hij wilde alleen zijn. Op zich niet erg, maar ik heb al een tijdje het idee dat hij verliefd is op een ander. Laatst keek hij zo overdreven naar Isolde, een meisje uit mijn klas, en op het schoolfeest vorige maand praatte hij heel lang met haar. Volgens Rosa danste hij zelfs even met haar toen ik drinken haalde! Maar toen ik daar gisteren over begon, zei hij dat ik spoken zie. Dat ik me aanstel en niet 'zo fucking jaloers' moet doen. Zonder nog iets te zeggen draaide ik me om en liep ik weg. De eikel. Toen ik na

een paar stappen omkeer, zag ik dat hij mij niet achterna kwam. Hij riep me niet eens. Hij liet het gewoon gebeuren. Is dat niet hetzelfde als toegeven? Ik druk mijn telefoon tegen mijn borst en adem diep in.

Zou hij ook met onze ruzie in zijn maag zitten? Gisteren leek het of het hem niks deed. Toch heeft hij me nooit eerder zo lang genegeerd.

Ik besluit hem te bellen.

Piep. Piep. Piep.

Hij neemt niet op. Ik verbreek de verbinding.

Ik stuur Isaac een appje. Misschien weet hij meer.

Noor, 09.15 uur

Hey, weet jij hoe t met Finn is?

De vinkjes kleuren direct blauw. Ik voel een soort van opluchting. Geen idee waarom.

Isaac, 09.16 uur

Mogguh, gisterenavond was
ie nog wel ok. Hoezo?

Ook dat stelt me gerust. Hij ligt vast nog te slapen. Finn en Isaac zijn, net als ik, de eerste twee uur vrij vandaag.

Noor, 09.16 uur

Mn appjes zijn nog steeds
niet gelezen. Komt haast
nooit voor 😊

Isaac, 09.16 uur

Same here. No stress 😊 Die
slaapt vast nog, lui varkentje

Isaac heeft natuurlijk gelijk. Finn is niet vies van uitslapen. Toch open ik Snapchat en check ik zijn pagina. Zijn laatste post is van eergisteren. Op de foto draagt hij zijn nieuwe beige hoodie. Capuchon over z'n hoofd getrokken, armen omhoog, gekke bek. De foto is in het park genomen. Ik glimlach. Zijn Snap-locatie heeft hij helaas bevroren.

Ik schuif mijn telefoon in mijn kontzak en prop mijn laptop en wat lesboeken in mijn rugzak. Dan loop ik de trap af.

'Noortje, ik dacht dat je al naar school was,' zegt mijn moeder zangerig. Ik haat het als ze me Noortje noemt. Ik ben zestien!

'Nope,' verzucht ik, terwijl ik mijn rugtas van mijn schouder laat glijden. In de keuken pak ik een schaalte, melk en cornflakes.

'Nou, ik moet er nu wel vandoor. Fijne dag, lieverd!' Ze drukt een kus op mijn wang, sjeest de keuken uit en laat een walm parfum achter. Ik

neem de geur in me op. Flowerbomb van Viktor & Rolf. Mama's tweede huid.

De cornflakes eet ik in sneltreinvaart op. Daarna pak ik mijn tas en spring ik op mijn fiets. Hopelijk zie ik Finn zo nog even voordat de lessen beginnen. Deze radiostilte vind ik maar niks. Ik mis hem. Misschien moet ik zelf dan maar het initiatief nemen om het bij te leggen. Al denk ik nog steeds dat er iets speelt tussen hem en Isolde.

‘Heb je Finn al gezien?’ vraag ik Isaac in de fiet-senstalling.

Hij schudt zijn hoofd terwijl hij zijn fiets op slot zet. ‘Nee,’ zegt hij dan een beetje buiten adem. Te hard gefietst zeker. Of geen conditie.

‘Jullie les begint zo ook, toch?’ Ik bijt op mijn lip. ‘Jazeker. Ik had hem hier ook al wel verwacht.’

Ik pak mijn telefoon en open Snap weer. Mijn berichten aan Finn zijn nog niet geopend. Dan check ik WhatsApp. De vinkjes zijn nog steeds grijs.

We sjokken naar de entree van het schoolgebouw. De onderbouw heeft pauze. De herrie van leerlingen om ons heen irriteert me mateloos. Volgens mij is dit niet mijn dag.

‘Ik ehm... Finn en ik hebben gisteren ruzie gehad,’ mompel ik.

‘O,’ is het enige wat Isaac zegt.

‘Heeft hij het daar nog met jou over gehad?’ wil ik weten.

‘Nee, eigenlijk niet.’

Isaacs antwoord stelt me teleur. Zou het Finn dan niks interesseren? Dat soort dingen bespreek je toch met je beste vriend? Of zou Isaac hem beloofd hebben niks tegen mij te zeggen?

Finn en Isaac zijn al sinds de brugklas beste vrienden. Ze werden op hun eerste schooldag naast elkaar gezet door de docent en het was meteen ‘dik aan’, zoals Finn altijd lacherig zegt.

Finn en ik hebben nu ruim een jaar verkering. Ik zit in een andere klas dan hij. Hij viel me direct op toen ik hem voor het eerst zag. Zijn halflange zwarte haren, smalle gezicht en spierwitte huid gaven hem iets buitenaards. Maar ik vond hem ook sexy met zijn baggy jeans. Hij is vrij lang en loopt alsof hij de populairste jongen uit een boyband is. Ik hou ervan.

Toen we elkaar ontmoetten, had ik nog verkering met iemand anders. Pas veel later, op het schoolfeest vorig jaar, raakte ik voor het eerst met hem aan de praat. Mijn verkering was inmiddels uit. Het eerste gesprek tussen mij en Finn verliep vrij awkward. Het was ongemakkelijk en ik deed klungelig, alsof ik straalbezopen was. Achteraf zei hij dat hij dat wel cute vond. Inmiddels zijn we onafscheidelijk en kunnen we niet meer zonder elkaar.

Een glimlach krult om mijn lippen als ik terugdenk aan die avond. Isolde deed toen ook een poging om Finn te versieren, maar hij had alleen oog voor mij. Volgens mij vindt zij hem nog steeds leuk. Zou hij na een jaar verveeld zijn geraakt en op me uitgekeken zijn? Is dat hoe het werkt bij jongens?

De schoolbel galmt door het gebouw. Back to reality.

‘Laat je het weten als je iets van hem hoort?’ vraag ik.

Isaac knikt. ‘Natuurlijk.’

We zeggen elkaar gedag. Met een onbestemd gevoel loop ik richting biologie.

4.

BRAM

‘Als Finn er toch niet is, kun jij wel naast Bram zitten, Isaac,’ klinkt er door de klas. Het is de zware stem van meneer De Ruijter, onze docent Nederlands. De les is al een kwartier bezig, dus Finn komt vast niet meer. Meneer De Ruijter spoort leerlingen altijd aan zo veel mogelijk voor in de klas te komen zitten. ‘Als jullie naar een concert of festival gaan, willen jullie ook vooraan staan,’ moppert hij dan.

Ik zit in mijn eentje. Bijna nooit komt er iemand naast me zitten. Alleen als de docent iemand verplicht dat te doen. Ik ben het gewend. Ik hoor hoe Isaac jammert en tegenstribbelt. Ik maak mezelf wat kleiner.

‘Waarom?’ vraagt hij geïrriteerd. Klasgenoten lachen.

‘Omdat ik het zeg. Omdat het wel eens goed is als jij hier zit in plaats van altijd maar zo verstopt achterin.’

Een plof op het bureau naast me. Het is Isaacs tas. Zuchtend gaat Isaac zitten. Zijn blik is op de tafel gericht.

‘Tas op de grond,’ sommeert meneer De Ruijter. Isaac volgt zijn bevel mopperend op. Meneer De Ruijter werpt hem nog een boze blik toe en pakt dan hoofdschuddend zijn verhaal weer op.

Iets raakt mijn rug. Een gum? Dan hoor ik geknor. Ik kijk niet achterom. Dat vinden ze alleen maar leuk. Achter mij zit Youssef. Ik haat hem. En hij mij blijkbaar, want hij maakt me graag het leven zuur. Regelmatig wacht hij me op na schooltijd met zijn vrienden. Dan legen ze mijn rugtas op straat, prikken ze mijn fietsband lek of ze schelden me verrot. Soms trappen ze me van mijn fiets, of delen ze klappen uit. Eén keer heeft hij zijn sigaret uitgedrukt op mijn arm. Ik schreeuwde het uit van de pijn. Zijn vrienden moesten lachen en een van hen deed hetzelfde. Ik heb er twee littekens aan overgehouden.

Niemand die het ziet, niemand die het weet.

Meneer De Ruijter zou het kunnen weten. Het pestgedrag in de klas valt toch op? Alleen negeert hij het. Net als al die andere docenten.

‘Pssst, Brammetje, lekker, sappig biggetje van me,’ klinkt er achter me. Kon ik ze maar...

‘Laat ze gewoon. Reageer er niet op. Die eikels zijn het niet waard,’ zegt Isaac dan. Net hard genoeg

dat zij het ook kunnen horen.

‘Wat zei jij?’ hoor ik Youssef zeggen. Zijn stem snijdt door het lokaal. Mijn hart klopt in mijn keel. Ik kijk voorzichtig naar Isaac, maar het lijkt hem niet te interesseren. Over zijn schouder steekt hij zijn middelvinger op.

‘Stilte! Nu! Ik ben aan het woord. Waar is jullie fatsoen?’ spuwt meneer De Ruijter. Woest kijkt hij naar Youssef. Diepe lijnen vormen zich in zijn voorhoofd. Zijn mond is een smalle streep.

‘Ja, maar hij –’

‘Niks hij! JIJ!’ Meneer De Ruijter is furieus. Hij heeft zijn vuisten gebald en ik zie rode vlekken in zijn nek. Jeetje, wat reageert hij fel. Normaal gesproken is hij wat relaxter. Zou hij zijn dag niet hebben? Het is doodstil in de klas. Iedereen lijkt geschrokken van de reactie van meneer De Ruijter. Ik kijk nu toch achterom en zie Youssef klein worden. Zijn ogen heeft hij neergeslagen. Hij gaat er niet tegenin.

‘Kom om halfvier maar even bij mij langs, Youssef Moussaoui,’ zegt meneer De Ruijter voordat hij zijn verhaal weer oppakt. Ik hoor Youssef zachtjes vloeken. Ik voel een glimlach opkomen. Als ik naar Isaac kijk, knipoogt hij naar me.

5.

FINN

Mijn ouders zijn naar hun werk. Mijn zusje is naar school. Ik lig nog in bed. Geeuwend rek ik me uit. Vandaag ben ik de eerste twee uur vrij. Een blik op mijn wekkerradio leert me dat het al bijna elf uur is. Ik zucht. Ik ben hoe dan ook veel te laat. Ik gris mijn telefoon van mijn nachtkastje. Pfff, het lijkt wel of de wereld stilstaat als ik even offline ben. Appjes van mijn vriendin, van Isaac en van nog wat mensen. Het zijn er zeker vijftientig. Zonder ze te openen leg ik mijn telefoon weer terug op het nachtkastje.

Ik draai me op mijn andere zij en begraaf mijn hoofd dieper in het kussen. Ik voel me uitgeput. Mijn kop zit te vol.

Gisteren in de chatgroep ging het over de ondergang van ons land. Toen Isaac weg was heb ik nog urenlang gechat en filmpjes gekeken. De filmpjes die ik voorbij zag komen vond ik afschuwwek-

kend, maar ook... verhelderend of zo. Net als de chatgesprekken.

Alsof bepaalde dingen op hun plek vielen.

Ik voel zo'n onrust vanbinnen, de laatste tijd. Alsof ik alert moet zijn. Alles om me heen lijkt een bedreiging. Zijn het niet mijn ouders die moeilijk doen, dan is het wel de wereld die naar de tyfus gaat.

Pas rond drie uur ging ik naar bed. Ik heb vervolgens alleen maar wakker gelegen. Wat als het waar is. Als we vervangen gaan worden, zoals *War-OfTheWorld* beweert.

Ons land wordt afgepakt.

Als dat echt allemaal zo is, waarom doet dan niemand iets?!

De jongens in de chat schreven dat het niet gaat om haat. Het gaat om zelfbehoud. Ons land moet van óns blijven.

Ik ga op de rand van mijn bed zitten. Met mijn vingertoppen masseer ik mijn slapen. Het brengt geen verlichting. Niks brengt verlichting. Thuis continu dat gezeik tussen pa en ma, een vol hoofd waardoor ik niet helder kan nadenken. Dan nog dat gezeur gisteren met Noor. Het deed me niks wat ze zei. Ik heb andere dingen aan mijn kop. Ik ben mezelf niet meer. Ik kon gisterenavond niet wachten tot Isaac vertrok. Normaal gesproken vind ik het altijd leuk als hij of mijn vriendin langskomt. Tegenwoordig breng ik liever tijd door in de chatroom.

Ik trek mijn joggingpak aan dat over de rugleuning van mijn bureaustoel hangt.

Mijn computer lonkt. Ik zet hem aan. Ik moet een keuze maken, maar misschien heb ik dat al gedaan.

VRIJDAG 16 MEI

OOGGETUIGE 2

Het is rustig in de docentenkamer. Over tien minuten start de pauze en dan verandert het hier in een kippenhok. Nu is alleen het gezoem van de koelkast te horen. Ik geniet nog even van de stilte. Ik vis een stapel proefwerken uit mijn tas en begin met nakijken. Mijn rode pen krast over de vellen papier.

Plotseling – PANG.

Ik verstijf. Wat was dat? Mijn hand blijft halverwege het vel papier hangen. Eerst denk ik dat iemand een deur te hard dichtslaat. Maar hetzelfde geluid klinkt nogmaals.

PANG. PANG.

Gevolgd door geschreeuw.

Dit is niet normaal. Mijn hart schiet in mijn keel. Ik kijk naar de deur, die op een kier staat. Mijn eerste reflex is opstaan, poolshoogte nemen. Maar iets in me zegt dat ik beter hier kan blijven. Ik klem mijn handen om de armleuningen van mijn stoel. Er klinkt paniek in het schoolgebouw. Wat moet ik doen? Ik kan niet

meer helder nadenken. Ik dwing mezelf om op staan. Langzaam kom ik overeind. Voorzichtig kijk ik via de smalle streep tussen de deur de gang in. Ik zie niks, maar het rumoer zwelt aan: paniekerige stemmen, geschreeuw, gehuil en andere onbekende geluiden.

Zweet glijdt langs mijn rug terwijl ik mezelf dwing om rustig te blijven. Mijn oren nog altijd gespitst. Ik moet 112 bellen! Al weet ik niet eens wat er aan de hand is. Dan besef ik dat ik mijn telefoon in de auto heb laten liggen. Shitzooi.

Wat er ook gebeurt daarbuiten – het is ernstig. En ik zit hier opgesloten in de docentenkamer.

www.politienietbetreden.nl

© 2026 Jennefer Mellink

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp: Lisette Vink | Het Omslag Atelier

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8575 5

ISBN e-book 978 90 261 8576 2

ISBN audioboek 978 90 261 8577 9

NUR 284, 285